

[Morten Lange.]

tiske mindretalsregime i markedets parlament, medens de ærkereaktionære kører løbet i den praktiske handling.

Efter trontalen er der imidlertid kommet mere til af betydning. Macmillan har åbenbart ikke alene problemer i Bruxelles, nu er hjemmemarkedet også gået i skred. I en usædvanlig klar tale har den højtærede statsministers partifælle, Gaitskell, klarlagt, at engelsk Labour ikke vil støtte fællesmarkedstilslutningen, før der opnås betingelser, der groft kan karakteriseres som, at månen skulle være lavet af grøn ost. Dette skulle interessere vor høje regeringschef mere end den stærkt sammenflikkede konservative enighed, som blev opnået i den walisiske by med det udtalelige navn, og så det næsten komisk naive liberale halleluja, som partiet nu har ment at det kan genskabe sin klassiske position i engelsk politik med.

Samtidig er der stigende uorden i fællesmarkedets eget hus og alle tegn på mangel på fremskridt. Det erindres vel endnu af det høje ting, at den daværende udenrigsminister lovede, at Danmark skulle få lejlighed til at deltage i udarbejdelsen af fællesmarkedets landbrugspolitik, og at det var derfor, vor indmeldelse hastede så forfærdeligt. Som bekendt blev der forhandlet uden os. Men det uhyre komplicerede sæt af aftaler synes endda ikke at kunne virke. Kæmpebureaukratiet, som er fællesmarkedets fornemste kendetegn, synes her at vise sin tilsvarende kæmpe-svaghed. Nu er der optræk til, at man vil behandle fiskerispørgsmålene på lignende måde. Disse forholdsvis uanselige sildefiskerilandene, som fællesmarkedet udgør, mener, at de kan holde en kongres og fastlægge den kommende fiskeripolitik uden at tage noget hensyn til anderledes robuste fiskerionationer som Danmark, Norge og England.

Nå, det får vel være nok om perspektivets klarhed. Det er ikke sært, hvis der er flere og flere her i landet, som bliver usikre over for Danmarks tilslutning.

Tilbage står altså regeringen med sin tilslutningspolitik og tilsyneladende uden at have alternativer klar. Det er næsten, som om regeringen helt har lagt hænderne i skødet og venter på fællesmarkedstilslutningen som et barn på sine julegaver. Den

tanke, at det ikke skulle blive jul, er for meget for det hårdt engagerede lille væsen.

Regeringens holdning er smitsom. I det socialdemokratiske hoforgan, Aktuelt, læste jeg endda en kronik, der gik ud på, at vi måtte sætte Lundtofteprojektet delvis i stå, for når vi nu kom ind i fællesmarkedet, fik vi nok besked på, hvad vi skulle lave af forskningsarbejde her i landet. Det er jo et dejligt perspektiv.

Værst viser regeringens passive ventestemning sig i landbrugspolitikken. Langsomt begynder det vel at gå op selv for landbrugets mænd, at tilslutning ikke vil betyde en ny guldalder for dette erhverv — eller man mener, at guldalderen vil oprinde omkring 1970, som den højtærede handelsminister anfører. Men alligevel fortsætter man med at vente.

Lad det blive sagt så klart som muligt: regeringen skylder befolkningen og landet snarest at have sine alternative planer klar: hvad vil den gøre, hvis England ikke melder sig ind i fællesmarkedet? Meget tyder på, at det bliver disse planer, der bliver brug for, og intet tyder på, at landets stilling styrkes ved, at vor regering står som den pæne dreng med hatten i hånden og venter på at få lov til at blive optaget i de riges klub.

Og selv uanset Englands indmeldelse har vi brug for en konstruktiv alternativ planlægning. Vil en dansk regering være sindet at gå ind i fællesmarkedet uden Sverige, der får så svært ved at komme ind som et hampereb gennem et nåleøje? Vi er trætte af en regering, der blot søger med lys og lygte efter tal, der kan vise, at vi kommer på ladegården, hvis vi ikke bliver optaget i klubben. Lad os høre klart nu: vil vi gå ind, uden at der samtidig kommer en hæderlig ordening for Sverige — og vi kan vel i den forbindelse tage Finland med?

Under debatten om godkendelse af Danmarks indmeldelsesbegæring blev det fra vor side gjort klart, at det nordiske fællesmarked var en bedre løsning. Det synes nu at være tydeligt, at regeringen kan blive nødt til at orientere sig den vej, hvad enten den har lyst eller ej. Men skulle regeringen vågne op og sætte kraft ind på at udforske, hvordan vi klarer os uden for fællesmarkedet, skal vi gerne være til